

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13, 34)

Nr. 39 (366)
Anul IX (2018)
25 Decembrie

ANUL 2018
CENTENARIUL
MĂRII UNIRI

VIATA CREȘTINĂ

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

NAȘTEREA LUI HRISTOS - SENSUL VIEȚII NOASTRE

Iubiților preoți din parohii, cuvioșilor viețuitori ai sfințelor mănăstiri și drept-credinciosului popor al lui Dumnezeu din Arhiepiscopia Iașilor: har, bucurie, iertare și ajutor de la Dumnezeu Cel în Treime preaslăvit – Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt

**Iubiți frați preoți,
Cinstit cin monahal,
Drept-măritori creștini,**

Cu multă bucurie duhovnicească și cu nădejde în mila și ajutorul lui Dumnezeu, mă adresez vouă în această sfântă zi de sărbătoare. Este praznicul cel mare al Nașterii lui Hristos. Cu frică și cu cutremur, cu credință și cu dragoste, ne așezăm în fața tainei celei adânci și înălțătoare a Întrupării Fiului lui Dumnezeu. Suntem ajutați în demersul nostru de cuvintele Dumnezeieștii Scripturi, ale Sfinților Părinți și de cântările Bisericii înălțate către Cer și către inima noastră în aceste zile. Colindele și atmosfera de sărbătoare creează starea launtrică adecvată apropierii de Dumnezeu. Suntem în aceste zile de sărbătoare mai deschiși spre cugetare asupra sensului vieții noastre și al celor apropiați nouă, asupra rostului Bisericii și al lumii.

Constatăm în noi și în viața semenilor noștri **o sete de iubire și iertare, o foame mare după adevăr și dreptate.** În unii oameni, această stare de sete și de foame este trăită adânc și dureros. Alții o conștientizează mai puțin. Toți însă caută răspuns, chiar dacă în forme și cu intensități diferite.

În fața oamenilor însetați și înfomețați după o viață adevărată, vine Hristos și glăsuiește: **„Eu sunt Pâinea vieții; cel ce vine la Mine nu va flămânzi și cel ce crede în Mine nu va înseta niciodată”** (Ioan 6, 35). Pe oamenii împovărați de îngrijorări, de lipsuri și osteniți de greutatea vieții, Hristos îi cheamă la Sine: **„Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați-vă de la Mine, că sunt blând și smerit cu inima, și veți găsi odihnă sufletelor voastre”** (Matei 11, 28-29). Pentru cei care se află în stare de confuzie și haos, în rătăcire și nedumeriri de tot felul, Hristos are cuvânt lămuritor: **„Eu sunt Calea, Adevărul și Viața”** (Ioan 14, 6). **„Eu sunt Lumina lumii”** (Ioan 8, 12), spune Hristos celor cuprinși de diferitele forme ale întunericului: necredința, păcatele grele, îndreptățirea de sine, pretenția de superioritate etc. Puterea izbăvitoare și eliberatoare a lui Hristos dezlegea și

lanțurile robiei și dependențelor de tot felul: **„Dacă veți rămâne în cuvântul Meu [...] veți cunoaște adevărul, iar adevărul vă va face liberi”** (Ioan 8, 31-32). Iar **„dacă Fiul vă va face liberi, liberi veți fi într-adevăr”** (Ioan 8, 36).

Iubiți credincioși,

Pentru orice om, în orice împrejurare, întotdeauna și în tot locul, Hristos este totul. El este măsura tuturor lucrurilor, temelul neclătinat a tot ce există, criteriul desăvârșit în toate. De ce aceasta? Pentru că Hristos este nu numai Fiul Fecioarei Maria, născut, ca om, în Betleem, ci este și Fiul lui Dumnezeu, **„Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat”**.

Cuvintele lui Hristos, viața și faptele Sale nu sunt ale unui simplu om, fie el și cel mai mare dintre toți oamenii care au trăit pe pământ. Sunt cuvintele și faptele lui Dumnezeu Care S-a făcut om. În acest sens, lucrarea și cuvântul lui Hristos constituie singurul izvor de adevăr într-o lume care propagă minciuna în diferite forme, singura putere de viață într-o lume cuprinsă de cultura morții, singura cale nerătăcită între atâtea încrucișări de drumuri care nu duc niciunde.

La marea sărbătoare a Crăciunului se **cuvine să mărturisim că Hristos, Cel născut în Betleem, este Om adevărat și Dumnezeu adevărat.** Din iubire, din compasiune și iertare pentru oameni, Dumnezeu Tatăl a trimis pe Fiul Său în lume pentru ca lumea să afle din nou calea către viața cea adevărată. **„Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică”** (Ioan 3, 16). Dumnezeu a luat chip de om, S-a făcut om pentru ca pe oameni să-i cerceteze, să-i caute, să-i cheme la Sine, să le arate calea, să-i tămăduiască, să-i izbăvească de frica morții. [...]

Iubiți fii și fice ai Bisericii lui Hristos,

Au trecut două mii de ani de la evenimentul istoric al Nașterii Mântuitorului Hristos, de la Răstignirea, Moartea și Învierea Sa. Apropind-ne peste câteva zile de finalul anului 2018, se cuvine a ne întreba cât am viețuit de-a lungul acestui an în legătură cu Hristos și cât am fost departe de El. Pentru tot ce a fost bine, frumos și ajutor de Sus, să rostim din toată inima: **„Slavă Ție, Doamne Iisuse Hristoase, pentru toate binefacerea Tale, revărsate peste noi și peste lume!”**. Să-l mulțumim, de asemenea, și pentru tot ajutorul dăruit poporului român acum 100 de ani, când

românii și ținuturile românești înstrăinate s-au întors acasă. Cu smerenie, să-l cerem iertare lui Hristos-Dumnezeu pentru toată negrija, lipsa rugăciunii și a tertării, pentru ne iubirea și alte forme ale răutății și păcatului care ne-au întunecat viața în cursul anului care se încheie.

În duh de nădejde, ne apropiem de Noul An, 2019. Se împlinesc anul viitor trei decenii de la marile schimbări din decembrie 1989. Sperăm să avem puterea de a vedea ce a fost bine și ce a fost rău în această perioadă și de a lua aminte pentru ceea ce urmează. [...]

Acum, la sărbătoarea Nașterii Domnului și la cumpăna dintre ani, Îl rog pe Dumnezeu să vă aibă pe toți sub ocrotirea Sa cea milostivă. Preluând cuvintele Sfântului Apostol Pavel, vă îndemn și eu: **„Să fiți puternic întăriți, prin Duhul Sfânt în omul dinlăuntru; Hristos să Se sălășuiască, prin credință, în inimile voastre, înrădăcinați și întemeiați fiind în iubire [...], să cunoașteți iubirea lui Hristos, cea mai presus de cunoștință”** (Efeseni 3, 16-17, 19). [...] Mai presus de toate, **„rămâneți întemeiați în credință, întăriți și neclintii de la nădejdea Evangheliei”** (Coloseni 1, 23) Domnului Hristos.

Din toată inima, urez fiecăruia în parte și tuturor laolaltă: Sărbătoare frumoasă și sfântă de Nașterea lui Hristos!

Al vostru frate și părinte întru slujirea Bisericii,

† TEOFAN, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

(Scrisoare pastorală, 2018)

CRĂCIUNUL DE AZI ȘI CRĂCIUNUL DE IERI

Nu mai e mult și sărbătorim Nașterea Domnului sau Crăciunul. Mulți vor fi plecați. Unde? La schi, în locuri unde să doarmă cât mai mult sau să se îndestuleze cu sarmale, fripturi, cu multe bucate de porc. Sărbătoarea trece doar prin trup.

Cei care rămân acasă, nu vor să rateze concertele, concursurile, premiile ce se acordă în această perioadă. Și așa se face că puțini din acești oameni mai trăiesc minunea nașterii tainice a Fiului lui Dumnezeu din Fecioara Maria.

Oamenii aleargă să cumpere. Nu e nicio problemă că pierzi câteva ore bune în super-hipermarketuri. Important e să fii în rând cu lumea. Iar dacă nu faci același lucru, e o dovadă că nu dai semne de progres. A ajuns să fie mai fascinant să ascuți Stille nacht-uri și Jingle bells-uri în magazine. E prea obositor să mai deschizi ușa celor ce colindă și să tot ascuți aceleași colinde.

Preotul nu mai este primit în casă, pentru a vești Nașterea Domnului. Vine prea târziu sau prea devreme. Ne deranjează. Ce păcat că sunt din ce în ce mai puțini oameni care să iasă din casă și să vadă „pe unde a ajuns parintele”, așa cum făceau părinții și vecinii mei. Cât de mult mi-aș dori să-l mai aud pe tata spunând: „E pe la nea Ion”, adică la cinci case distanță de noi.

Nu mai avem gândul la a primi Sfânta Împărtășanie de Crăciun. În vechime, Postul Crăciunului era respectat. Chiar dacă se întâmpla ca porcul să fie tăiat în post, nu ne

atingeam de cârnații trecuți printr-un fum stătut, de slănină fiartă și usturoiată, de răciturii... trebuia să ne împărtășim.

Ne preocupăm prea puțin de asemănarea cu Hristos. Ne interesăm din timp de unde putem lua bradul de Crăciun, carnea de porc, vinul și multe alte bunuri materiale și uităm să primenim firea. Ne mulțumim că avem numărul de telefon al părintelui și că îl putem suna atunci când avem neliniști. Nu mai putem sta în genunchi la spovedanie. Am uitat că la mărturisire îl avem de față pe Hristos.

Chiar dacă ne simțim nemulțumiți de cât am postit, de cât ne-am rugat, de puținul bine pe care l-am făcut, nu se compară cu dezgustul pe care ți-l produce o sărbătoare pentru care nu te-ai pregătit deloc.

Dacă se vor găsi persoane care să fie prezente de Crăciun în biserică, bucurându-se de Nașterea Domnului, e semn că mai avem oameni vii.

Adrian Cocoșilă

Sursa: *crestinortodox.ro*

BRADUL DE CRĂCIUN ȘI OMUL

Nunoscutul colind „O, brad frumos” ne arată că bradul este veșnic verde, iar forma sa piramidala face să pară că tinde spre cer. Omul a fost creat de Dumnezeu tot veșnic și are ca scop atingerea asemănării cu Dumnezeu. **Mirosul de brad** este foarte intens, mai ales în contact cu aerul, la fel și omul devine o oglindă a sfințeniei, atunci când rămâne în comuniune cu Dumnezeu.

Înainte ca omul să împodobească brazii, Dumnezeu l-a împodobit pe om cu înalte virtuți și multe alte daruri duhovnicești. Însă, dat fiind că omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu, **împodobirea brazilor** reflectă împodobirea omului și relația sa cu Creatorul lui. Deși împodobit cu atâtea decorațiuni colorate, bradul pare, totuși, gol fără instalație. **Luminilele** dau farmec bradului împodobit. Abia atunci când lumina lui Hristos luminează omul, acesta ajunge la adevărata înălțime pentru care a fost creat: „Eu sunt Lumina lumii; cel ce îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.” (Ioan 8,12).

Bradul este și mai frumos atunci când, în camera în care este amplasat, nu există alte surse de lumină în afară de instalația de brad. Omul se simte mai aproape de Dumnezeu în suferință, în întuneric, pentru că, astfel, observa cu ușurință lumina Sa. Abia în întuneric, când omul nu mai are nici o speranță și nici un ajutor lumesc, îl simte ca adevărat pe Dumnezeu: „Poporul care stătea în întuneric a văzut lumină mare și celor ce ședea în latura și în umbra morții lumină le-a răsărit” (Matei 4,16). Atunci, sufletul înțelege că întotdeauna Dumnezeu a fost cu El și că doar

păcatele au fost cele care l-au împiedicat să simtă prezența Lui: „Și lumina luminează în întuneric și întunericul nu a cuprins-o” (Ioan 1,5).

Cele mai înalte decorațiuni pentru brazii sunt **globulețele**. Forma rotundă denotă delicatetea lor. La fel de fragil este și sufletul omului; păcatul slăbește puterile sufletului, iar virtuțile pierdute sunt greu de recuperat așa cum un glob spart nu mai poate fi refăcut din propriile-i cioburi. Dacă aceste globulețe sunt puternic agățate de crenguța, prin Taina Spovedaniei, nu vor cădea cu ușurință.

Cadourile de sub brad ne arată cu câtă inteligență l-a înzestrat Dumnezeu pe om, pentru a fi capabil să creeze o sumedenie de jucării, dulciuri, haine și tot ceea ce este folositor omului. „Te voi lăuda, că sunt o făptură așa de minunată” (Ps 138).

Culoarea roșie predomină în perioada Crăciunului. Acele globulețe roșii ne amintesc de roșeața nevinovăției - îngerul credincios pentru apărarea noastră și sora prevestitoare a nevinovăției. „Ferice de tânără fată care roșește pentru orice glumă necuviincioasă și care, simțindu-și aprinderea obrăjilor ei, vede în această o înștiințare ca să fugă de pericolul păcatului. Să nu faci, să nu vorbești, să nu cugești nimic de care ar trebui să roșești, dacă Tatal tău ar ști aceasta. Nu-l întrista pe acest înger, că nu cumva să se depărteze de la tine și să fi în primejdia de a fi pierdută pt totdeauna” (Coșulețul cu flori). Roșul Crăciunului amintește mai ales de jertfa până la sânge spre care Hristos Domnul a venit de bună voie pentru a mântui întreaga lume. De fapt pruncul în icoana nașterii Domnului nu stă în pătuț sau în iesle ci în într-un

mic mormânt, pentru a arăta tuturor că a venit să-și dea viața pentru noi.

Bomboanele duc gândul la dulceața ce se revarsă din diferitele daruri duhovnicești pline de har.

Cu trecerea timpului, bradul împodobit începe să-și lase aplece crengile, posomorât. În acele momente, decorațiunile, la fel de frumoase ca înainte, nu-l mai ajută la nimic, căci el tânjește după aerul curat al pădurii de unde a fost adus, după pământul rodnic și după apa rece a izvoarelor. Așa se întâmplă și când omul se depărtează de Creatorul Său de la care a primit viața... se refugiază în lume și se usucă. Deși poate avea multe bogății materiale și bucurii lumești, acestea nu îi aduc fericirea. Abia atunci când respiră din nou din Dumnezeu, „Căci în El trăim și ne mișcăm și suntem” (Fapte 17,28), acesta își înalță victorios, crengile. Căci „unde ești Tu, de acolo fuge în tristare, iar unde Tu lipsești, bucuria se preface în deșertăciune” (Acatistul la vreme de ispită).

Un alt moment în care bradul își pierde mărgeția este atunci când decorațiunile sunt prea multe iar bradul cedează sub presiunea lor. Așa cum șpunea părintele Paisie Aghioritul, „Cu cât oamenii se îndepărtează mai mult de viața cea simplă, firească și înaintează spre lux, cu atât crește și neliniștea din ei. Fericii sunt cei care au izbutit să-și simplifice viața și s-au eliberat din lațul acestui progres lumesc al multelor înlesniri, sau mai degrabă al multelor greutăți, și au scăpat de acest stres înfricoșător al vremii noastre de azi...” [...]

Lazăr Ioana | Sursa: *ortodoxiatinerilor.ro*